

Fotbalul – poveste... străveche!

Mai mult decât REGELE SPORTURILOR, fotbalul este REGELE JOCURILOR. Toate marile întreceri ale omului au fost de la început jocurile cu mingea... Mingea înseamnă viață liberă!
– JEAN GIRAUDOUX, scriitor francez.

Fotbalul este muzică, dans și armonie. Nu e nimic care să binedispună mai mult decât o minge săltăreață!
– EDSON ARANTES DO NASCIMENTO – PELE.

Așa cum *Enciclopedia Larousse a fotbalului* ne spune, jocurile cu mingea, empirice precursore ale jocului de fotbal propriu-zis, par vechi de când lumea. Asta ne transmit o serie de basoreliefuri datând din secolul al V-lea î.Hr. care surprind câteva cete de sclavi prinși într-un joc cu o minge! Apoi Homer, marele poet antic grec, scria, prin secolul I î.Hr., despre jocurile cu mingea practicate în unele teritorii ale vechii Elade. Un „cronicar“ inedit al fotbalului poate fi și marele William Shakespeare, care include, spre sfârșitul secolului al XVI-lea, în capodopera sa *Regele Lear* o replică uluitoare: „**Tu, fotbalist object!**“ Renașterea italiană consemnează date și comentarii despre „QUICO DEL CALCIO“, un joc al bucuriei și plăcerii publice practicat la Florența și Bologna.

Fără a forța gratuit limitele expresiei de la care a pornit această inedită călătorie prin „tunelul timpului“, întâlnim numeroase dovezi ale unor activități din cele mai îndepărtate vremuri, în care regăsim elementele esențiale ale jocului numit astăzi fotbal.

Astfel, la Curtea imperială a Chinei, un joc în care o sferă de lemn era purtată numai cu piciorul spre o poară-cadru apărată de un străjer era practicat și de împăratul **Tsing Ti**, care sfida astfel regulile și cutumele de la Curte. Cam la fel se petreceau lucrurile și în Japonia, în timpul dinastiilor **Engi** și **Tenrei**. Unele picturi semnate de artistul Curții imperiale **Schunso** ne arată câțiva ... jucători purtând în picioare ... *ghete de fotbal!* Erau samurarii din gărzile palatului care încheiau fiecare zi de instrucție în mânuirea armelor printr-un joc cu o minge!

În Grecia antică, jocul cu mingea, cuprins chiar și în întrecerile olimpice, era numit *apporaxis* sau *episkiros*. Iar cei mai pricepuți în practicarea lui erau cei din marile cetăți **Atena**, **Sparta** și **Teba**. Ei alergau cu cel mai mare spor după câte... o bășică de porc!

Un joc asemănător era numit la romani *haspartum*. Bășica lor de porc era umplută cu paie, iar jocul devenise principala distracție a soldaților și comandanților din vestitele legiuni romane. Expedițiile acestora au dus și jocul în nordul Africii, în **Spania** și **Gallia**.

În Franța și Normandia Evului Mediu, jocul cu mingea se numea **Choule**. După 1060, campaniile militare purtate în insula britanică de normanzii lui Willhelm de Orania au răspândit jocul pe teritoriile care aveau să devină, după câteva secole, patria fotbalului modern.

Astfel, fotbalul propriu-zis, strămoșul cert al jocului de astăzi, își are leagănul în **Anglia**, la mijlocul secolului al XIX-lea. Acolo s-a născut și de acolo pornește uluitoarea sa dezvoltare și expansiune încununată cu o reușită deplină: cucerirea și acapararea întregii lumi.

Pe pământuri românești fotbalul, sportul-rege, sportul care acum domină autoritar interesul planetar are propria poveste. O poveste veche de 125 de ani, o poveste fascinantă, chiar dacă nu este marcată doar de lumini, ci și de umbre, de multe umbre. Iar rodul cel mai important al fotbalului unei națiuni, emblema, blazonul lui – ECHIPA REPREZENTATIVĂ – are propria istorie. O istorie așezată la loc distinct în povestea generală a fotbalului românesc.

De peste un secol NAȚIONALĂ se află în mijlocul interesului și pasiunii generale. În 102 ani s-au disputat aproape 750 de meciuri. Din păcate prea puține dintre acestea au adus bucurie, au reprezentat evoluții și rezultate memorabile și ca atare se constituie în repere pozitive pe acest parcurs secular.

Un remember obiectiv, argumentat de fapte, de rezultate și impact general în masa largă de suporteri detașează ferm cea mai fructuoasă perioadă din acest prim secol de viață al NAȚIONALEI. Este vorba despre ultimul deceniu al secolului trecut: 1990–2000. Este perioada în care s-au reușit 5 calificări la turnee finale mondiale (3) și europene (2). Turnee finale la care s-au obținut și cele mai bune rezultate. Pentru că, desigur, participări la turneele finale am mai avut în istorie (de 4 ori la cele mondiale, de 3 ori la cele europene și de 2 ori la cele olimpice). Dar toate stau aliniate în spatele devisei mult-uzatului slogan al anonimilor din sport: *Important este să participi!*

Raportând reușitele și rezultatele Naționalei din deceniul 10 al secolului XX, la tot ceea ce se izbutise până atunci s-au s-a întâmplat după aceea, în unanimitate cronicarii, istoricii, statisticienii, oamenii de fotbal și deopotrivă suporterii au aureolat pe merit anii '90 drept „**DECENIUL DE AUR**“, iar pe cei care au luptat și au triumfat în acei ani sub Tricolor „**GENERAȚIA DE AUR**“. Superlativele supreme pentru fotbalul românesc.

„**Coppa del Mondo, Italia 1990**“ – **Euro 2000**, „Belgia și Olanda“, acestea sunt bornele de hotar pentru cel mai frumos deceniu din viața Naționalei tricolore. Este deceniul în care s-au disputat 113 jocuri, încheiate cu un superbilanț: 62 de victorii, 27 rezultate de egalitate și numai 24 de înfrângeri. Tricolorii au marcat în cele 113 meciuri 212 goluri și au primit 101. A fost deceniul (primul de libertate pentru români) în care s-a ratat o singură calificare (Euro 1992 – Suedia), nerealizare oarecum compensată de premiera calificării „Tineretului“ la Turneul Final european al vârstei respective din 1998, turneu organizat de România.

Într-un deceniu de fotbal atât de rodnic, două momente se decupează cu o strălucire aparte: **locul 3 pe care România s-a situat în clasamentul mondial FIFA în septembrie 1997** (spre dureroasă comparație vedem locul 57 din 2011–2012!), și „**EVERESTUL**“ fotbalului românesc: **Naționala tricoloră, pe locul 5 la Cupa Mondială SUA 1994**.

Niciun eveniment, de orice natură, din istoria românilor nu a generat un entuziasm colectiv mai mare decât bătăliile și triumfurile fotbaliștilor Tricolori pe terenul sportului-rege. Numai izbânzile Tricolorilor au reușit să reunească spontan în piețe publice și pe străzi, într-o deplină și sinceră frățietate, milioane și milioane de români fericiți și mândri pentru victoriile propriilor reprezentanți pe câmpurile luptei sportive. Fără teama de a greși putem spune că

fotbalul și fotbaliștii Naționalei au adus unele dintre atât de puținele clipe de bucurie și demnitate ale unui neam deloc răsfățat de soartă.

Autorul nu face parte din tagma pesimiștilor, a celor care „trăiesc numai din amintiri“ și văd „totul în negru“, ci a realiștilor și poate, paradoxal, a incurabililor visători. Trăind activ și implicat trecutul, își permite să spere, să viseze și să-și dorească șansa unor noi clipe de bucurie generate de slujitorii fotbalului românesc.

Realizările trecutului vor rămâne mereu repere și subiecte de comparație, dar categoric acest lucru nu trebuie să ducă la defetism, la renunțare și blazare, ci, din contră, să fie o sursă de gânduri și acțiuni pozitive, de cutezanță, de îndrăzneală, de înțelepciune, de pregătire și trudă, de conlucrare și bună organizare, de efectuare a unor alegeri corecte și inspirate, de dăruire totală, chiar de sacrificiu pentru *A FI DIN NOU CE AM FOST, SAU CHIAAR MAI MULT!*

Trebuie să punem cât mai curând capăt amatorismului, hei-rupismului, veleitarismului și grandomaniei păguboase din guvernarea, organizarea și derularea activității fotbalistice.

După ani și ani de amăgire și neoprită coborâre pe toboganul fotbalului, a venit timpul adevăratei schimbări. Oameni competenți și dedicați, oameni cu experiență trebuie să aibă un cuvânt de spus, iar guvernanții, statul, să acorde atenția meritată de fotbal, sportul pe drept numit „sport-rege“, sportul care generează pasiuni și patimi de neîntâlnit în nicio altă zonă a vieții sociale.

Da „**fotbalul este o poveste veche**“, ba chiar... străveche. O poveste care vine de departe și merge departe. De dorit ar fi ca toți cei implicați, toți cei responsabili, toți cei care au putere de decizie să-și privească menirea nu ca pe un drept, ci ca pe o datorie. O datorie ce se cere onorată prin gândire și faptă care să aducă din nou bucurie.

Nașul Traian... și „ceata lui“

D.Ex.P (Dicționar explicativ prietenesc!)

După ce, la momentul decolării de la București, i-am prezentat pe fotbaliștii cu care România lua cu asalt America, acum, după aterizare, și înaintea debutului mării aventuri, să-i trecem în revistă (într-un mod mai altfel, dar sperăm definitiv) pe cei din jurul „șefului de ceată“ – nașul cel mare și tare Mircea Sandu.

MIRCEA TRAIAN SANDU – „nașul“ (42 de ani), cel mai tânăr președinte de Federație Națională, cel mai tânăr conducător de delegație dintre cei 24 de la World Cup. S-a aflat în fața „examenului vieții“. L-a pregătit și l-a absolvit cu brio!

Sfetnici de taină, și nu numai...!

MIRCEA ANGELESCU – *părintele și profesorul* recunoscut și ascultat. *Eminenta cenușie*, dar și... *Dr. Whisky* (mare cunoscător, mare consumator!). Omul care, la nevoie, prelua și rezolva treburile... „delicate“

NICOLAE MĂRĂȘESCU – *mare la stat, folositor la sfat!* (atunci când era ascultat!). Dincolo de funcțiile și demnitățile politice și administrative, unul dintre cei mai valoroși tehnicieni din istoria atletismului românesc (excepțional teoretician și, deopotrivă, foarte bun practician). Toți mării sportivi formați de el s-au remarcat și printr-o ireproșabilă pregătire fizică.

ADALBERT KASSAI – „Bella“, „bebita“ – Secretar General al FRF. Era peste tot și... ni căieri! Răspundea de toate, mai ales de meniul „suprastructurii“!

MARIAN ALBU – *Guvernatorul Băncii Federale* (trezorerul FRF). *Absconsul* care știa să facă bani și mai ales... să-i cheltuiască!

CRISTIAN BIVOLARU – *Ministru de externe* (secretar general adjunct cu probleme internaționale). *Proful de bune maniere și chiar... de fotbal!* Deși venit din cu totul altă lume, a pătruns și a stăpânit toate tainele și chiar „chichițele“ din fotbal și din lumea lui.

Slujbașii cu diverse „dregătorii“ și grade. (Știate sau... bănuite!)

IONEL PISCANU – „oache“ – *ochiul și timpanul președintelui!*, *ministru de Interne*. Responsabil cu securitatea și protocolul, personaj cu ochelari fumurii, „călit“ în abatajele Văii Jiului!

SANDU VOINEA – *Cel mai iubit sau Omul cu valiza... de bani!* Nelipsitul lui diplomat dolofan era obiectul cel mai bine păzit. Nici noaptea nu se despărțea de el. Parca era... valiza cu butonul roșu!

POMPILIU POPESCU – *Pompi, Dochi* – tămăduitorul de trupuri și ... suflete! Confident. Tata și mama. Frate mai mare. Prieten și ... „mare șaman“. Și, peste toate, un mare „pufăitor“ și neîntrecut cafegiu!

MITICĂ NEAGU ȘI MIRCEA POPA – *mușii, mâini de aur* – vorbeau puțin, dar făceau mult. Zi de zi, mai ales noapte de noapte, trudeau la musculatura și trupurile „gladiatorilor“

IORDACHE PARCEA – *vistiernicul federal, costumierul* delegației. Omul care a avut șansa să îmbrace cu cel mai frumos echipament tricolor cea mai valoroasă... și frumoasă (atât la propriu, cât și la figurat) generație din istoria fotbalului românesc.

VASILE POPESCU – *Dr. OASE*, de la Colentina. Nicio legătură cu Pompiliu Popescu. Ba, din contra! Prietenul lui Mircea Sandu. *Spinul... din coasta lui Pompei!*

GRIGORE SICHITIU – *globetrotterul*. După 6 ani... sub Mircea Lucescu, 6 ani... sub Iordănescu! *Ochiul și pixul* lui tata Puiu la meciurile adversarilor, indiferent de colțul de Americă unde evoluau.

SORIN CÂRȚU – *olteanul, oltean rămâne și în... America!* Deci... se descurcă! Doar de-aia s-a inventat... Sichitiu!!!

RADU TIMOFTE – ofițer de presă, omul aflat permanent între *ciocan și nicovală. Paratrăsnetul* și nu de puține ori *sacul de box* sau partenerul de... box cu umbra al lui Iordănescu!

EUGEN NEAGU – *Gelu Bucătaru', Regele tigăilor, profesor Doctor INOCENT* la... gimnastica limbii „americane“. Fără niciun cuvânt în engleză, s-a înțeles de minune cu specialiștii locali pe care i-a înnebunit cu mâncărurile românești preparate pentru „staf“. Solicitățile de „transfer“, extrem de tentante, au fost însă refuzate. Pentru măiestria lui, a fost premiat cu *Magna con... BRIOșe!*

CONSTANTIN TUFEANU – operator TV pentru mine, analist video pentru *Tata Puiu*. Veteran experimentat în profesie, merituos „pionier“ și deschizător de drum pentru o nouă ocupație.

JULIAN STĂNCULESCU – delegat al Comitetului de Organizare. *Năsosul*, un adevărat alergător de cursă lungă. Nu avea nicio treabă cu fotbalul. „Vina“ lui: era fiul profesorului Victor Stănculescu, reputat antrenor roman, de ani buni stabilit în SUA!

* * *

ANGHEL IORDĂNESCU – colonelul român care a avut în ranița de America... bastonul de general! Totodată Cupa Mondială l-a avansat de la PUIU la... *TATA PUIU!*

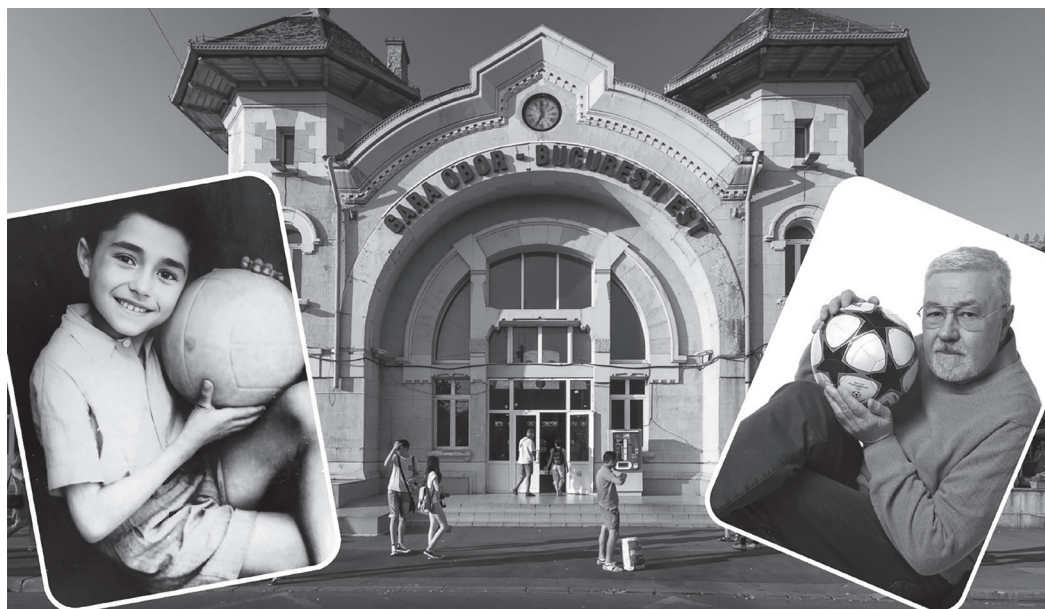
DUMITRU DUMITRIU și DUMITRU MORARU – *ȚIȚI și ȚEȚE*. Două... albinuțe neobosite și ascultătoare trudind nonstop la... *stupul național*.

GAVRIL BALINT – „Găboajă“, Gabi. Director sportiv, omul care începuse fulminant, în teren, ca jucător, preliminariile pentru World Cup, dar, după o gravă accidentare, a fost obligat să le fie aproape colegilor de la marginea terenului. Băiatul bun... care, la nevoie, se cunoaște!

Recurs la memorie

Copilăria – „amprenta“ vieții.

Visul puștiului din „Obor“

„Blazonul“ meu de suflet îl reprezintă locul de naștere și în care mi-am petrecut copilăria. Am venit pe lume la sfârșit de 1950, într-o iarnă aprigă, în inima unui cartier de veche și autentică tradiție negustorească și... fotbalistică – OBOR. M-am născut și am locuit la doar câteva sute de metri de stadionul de lângă Gara de Est – Gara Obor, arena pe care evoluase aproape trei decenii echipa cu cel mai frumos nume dat vreodată unui club Românesc: UNIREA TRICOLOR. Iubirea pentru fotbal a venit firesc, a venit de la sine. Nu trecea o zi fără ca, alături de tovarășii mei să nu batem mingea câteva ore pe terenurile virane dintre case (atunci erau o grămadă), pe străzile pavate cu... pământ sau colțuroase pietre de râu, puțin circulat și aflate în apropierea străzilor-emblemă ale cartierului: Baicului și Fântânică, singurele parțial asfaltate sau pietruite!

Nu departe de casa noastră, locuiau nume celebre ale fotbalului: pe Spătar Milescu, Gheorghe Constantin – „Profesorul“, căpitanul și golgheterul de mai târziu al CCA-ului și al Naționalei (cel ajuns de pomină după ratarea unui 11 metri la JO de la Tokio); Titus Ozon – „Fachirul din Obor“, care a cunoscut consacrarea în tricoul Rapidului; iar vizavi de stadion, pe Amiral Murgescu, Ion Ghițulescu, cel care a ajuns cel mai longeviv comentator sportiv de radio și avea să inventeze populara emisiune „Fotbal minut cu minut“. Bătrâna arenă a Unirii

renumita și puternica Venus, a prefectului Gabriel Marinescu, evolua mai mult pe... zgură neagră! Așa era pe stadionul ei de lângă Operă, situat între Plevnei și Dâmbovița.

Duminica era zi de meci, iar noi, copiii, aveam intrare liberă la peluze. Dar cea mai așteptată era ziua de luni. Cum ajungeam la școală, ne îmbrăcam la fel ca pentru orele de Educație Fizică (șorturi negre, maiouri albe și teniși), apoi ne deschideau o poartă metalică ce ne separa de „vecini“. Cei mai mari erau trimiși printre rândurile de bănci din tribună și peluze, iar noi, cei mai mici și mai ușori, eram descălțați și, cu câte o pungă în mână, „periam“ tot gazonul de hârtiuțele, gunoaiele, cojile de semințe purtate de vânt. Normal că noi, „cei din iarbă“, eram cei mai fericiți, ne vedeam și ne credeam mari fotbaliști!

Din păcate, niciun indiciu, nicio placă nu le amintește celor de astăzi că acolo a existat un minunat stadion ridicat din pasiunea și cu resursele financiare ale oborenilor. Doar părculețul din fața Gării de Est, numit „Titus Ozon“, mai amintește indirect că acolo a existat o autentică „vatră“ fotbalistică a Bucureștiului de altădată. Și mai am un mare regret: oricât am căutat, n-am găsit o fotografie a stadionului Unirea Tricolor. Ar fi suportul și temelul ideal pentru o fantastică și fascinantă întoarcere în timp!

Și dacă „povestea templului meu din Obor“ am apucat să o trăiesc – chiar dacă era apusul ei –, povestea echipei am aflat-o ca pe un basm, transmis din vorbă în vorbă. Cu puțin înainte de izbucnirea Primului Război Mondial, în anii „romantici ai fotbalului“, un grup de liceeni și-au înființat propria echipă de fotbal, pe care au numit-o TEIUL, după zona din care erau cei mai mulți: mahalaua Tei, de lângă râul Colentina. „Sponsori“ le erau părinții, rudele și câțiva negustori mai procopsiți ce-și aveau prăvăliile în Zona Negustorească Obor (atestată încă din secolul al XVII-lea, apoi considerată cea mai veche piață agroalimentară din Europa de Est). După Războiul de reîntregire a neamului, ca un omagiu adus bravilor ostași români, echipa și-a schimbat numele în TRICOLORUL. Cam în același timp, după 1920, cei din preajma Gării de Est și-au făcut și ei propria echipă, pe care au numit-o UNIREA. Cum nu puteau fi rivale – imediat după ce se construiseră și stadionul de la Gară, în 1926 –, cele două echipe ale cartierului s-au contopit. Astfel a apărut UNIREA TRICOLOR, o formație de glorie a perioadei interbelice, când a cucerit două titluri de campioană (1939–1940 și 1940–1941).

Și atunci, ca și acum, politicienii își asociau numele de fotbal și echipele lui, văzute, datorită popularității, ca adevărate „vehicule electorale“. Unirea Tricolor nu putea scăpa! Necazul a venit de la cei care puseseră ochi pe ea: ultranaționalistii, legionarii, atrași de componența lotului, numai din români. Astfel, profesorul Nicolae C. Ionescu – „Nae“ Ionescu, ideologul și teoreticianul mișcării – „s-a ales“ pentru o scurtă perioadă președinte al clubului. Apoi, mult mai implicat în viața echipei, a fost un alt „fruntaș“ al „mișcării“, influentul și potentul avocat Valeriu „Vică“ Negulescu, (care jucase ani de zile la Unirea Tricolor), cel care a finanțat serios și a menținut echipa în viață, atât cât i-a fost președinte, cât și ulterior, ca primar al Sectorului 2, și chiar în cele 7 luni cât a fost... președinte al FRF!

Implicarea acelor oameni în conducerea și finanțarea clubului a condus la desființarea echipei Oborului de către comuniști, în 1948. Dar ce a fost mai grav a urmat după aceea: cei care îmbrăcaseră tricourile Unirii Tricolor și la fel cei care îi antrenaseră au fost ani de zile hărțuiți, blamați, denigrați, marginalizați. Nu puțini au fost condamnați la ani grei de închisoare, „campion“ fiind Ștefan Cârjan, cu 15 ani de lagăr. Dar ce vină avuseseră Titus Ozon,

Constantin și Petre Rădulescu, Sony Niculescu, Johnny Dumitrescu, Traian Iordache, Ionică Bogdan, Petre Steinbach, Constantin Anghelache, Ion Crețeanu, Tane Săvulescu, Paraschiva, Boteanu... aproape toți cei care au jucat ori au antrenat la Unirea Tricolor?! De aceea, mai mult decât ceea ce reușiseră pe terenul de fotbal, hărțuirea lor feroce de după 1945 le-a făurit o aureolă de martiri, de „eroi“ ai cartierului. De notat că 9 dintre titularii echipei campioni în 1941 erau licențiați (unii chiar la două facultăți) sau studenți!

Acesta a fost mediul în care m-am născut, în care am copilărit, locul și mediul în care trăiseră părinții și bunicii din partea tatălui. Cu poveștile și „legendele“ cartierului am copilărit și am crescut. Mulți ani mi-am pus o întrebare căreia nici astăzi nu-i găsesc răspuns: **Cum de o echipă etichetată ca ultranaționalistă, chiar „legionară“, s-a aflat la rădăcina și a constituit temelia pe care s-a clădit clubul-fanion al Ministerului de Interne al regimului comunist: Dinamo ?!**

Cert este că zeci și zeci de ani nimeni nu a mai vorbit și nu s-a mai știut nimic despre idolii copilăriei mele. Dar cum câteodată viața ne oferă și surprize plăcute, imediat după 1989 am fost invitat, am filmat și am petrecut ore emoționante la câteva dintre întâlnirile pe care vechii uniriști, aflați în viață, le aveau periodic la un local de pe Mihai Bravu, colț cu Iancului – „InterMacedonia“, se numea atunci localul (fostul „Mediaș“). Iar „sponsor“ generos, dar discret era... Giovanni Becali!

Reîntâlnirea cu acei oameni aflați la apusul vieții, poveștile lor savuroase, mângâierea evlavioasă și chiar sărutarea unui tricou și a unui fanion din anii '40, ce tronau în mijlocul mesei, ascultarea din nou, după atâția ani, a imnului interzis al uniriștilor, care nu avea nimic subversiv, antinațional..., toate m-au făcut să redevin copil, să mă legăn în amintiri niciodată pierdute, călăuza fidelă și far călăuzitor de-a lungul întregii vieți. Din păcate, cum timpul este nemilos cu noi, rând pe rând, acei veterani uniriști, cu toții foarte înaintați în vârstă, s-au rărit la întâlniri, fie că suferințele nu le mai permiteau deplasările, fie că își încheiau, unul câte unul, socotelile cu această lume. Cel mai longeviv a fost Petre Steinbach care a trăit până în 2015, la 95 de ani.

Povestea Unirii Tricolor, povestea dulce-amară a copilăriei mele, nu a dispărut niciodată din inima, sufletul și gândirea mea. O voi duce cu mine cu emoție, dar și cu fală cât voi trăi.

Și dacă nu mi-a fost dat să ajung și eu fotbalist (am încercat câțiva ani pe la juniorii Moreniului), am rămas cu fascinația din copilărie pentru fotbal și fotbaliști, iar drumul în viață, profesia m-au ajutat să le fiu aproape, să-i cunosc și să-mi onorez „datoriile“. Acesta a fost „firul“ celor mai bine de 40 de ani de jurnalism, regăsit și în cele „trăite“ și puse pe hârtie acum, în „anii de argint ai vieții“!

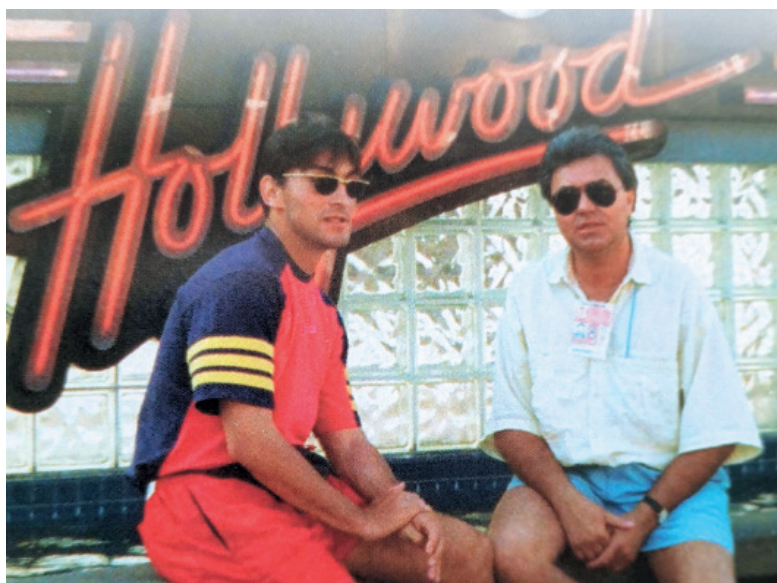
Da, stimați cititori! Da, oameni buni! FOTBALUL ACEASTĂ POVESTE... STRĂVECHE! (demersul și genericul sub care am pornit în „aventura“ acestei cărți) a fost și rămâne parte importantă a vieții. Nu este nicidecum doar un joc, fie el cel mai popular. El, fotbalul, poate hotărî destine, poate da sens și poate modela vieți. Povestea de demult a „Oborului meu fotbalistic“, marea și fascinanta „POVESTE A TRICOLORILOR DE AUR AI FOTBALULUI ROMÂNESC“ sunt nestemate din tezaurul celor mai prețioase sentimente și trăiri ce mi-au fost hărăzite.

Al dumneavoastră, Ionel Stoica, un OBOREAN, un UNIRIST și un TRICOLOR pe viață!

The American Dream

FOTO ALBUM

*Cele mai sincere mulțumiri, recunoștință și prețuire
prietenilor Emanuel Tânjală, Nicu Profir, Marian Toader,
Costel Tufeanu și Valentin U-Photo pentru generoasa
și valoroasa ilustrare fotografică a acetei cărți.*

*Cu prietenie, pentru prietenie
Autorul & Editura Neverland*

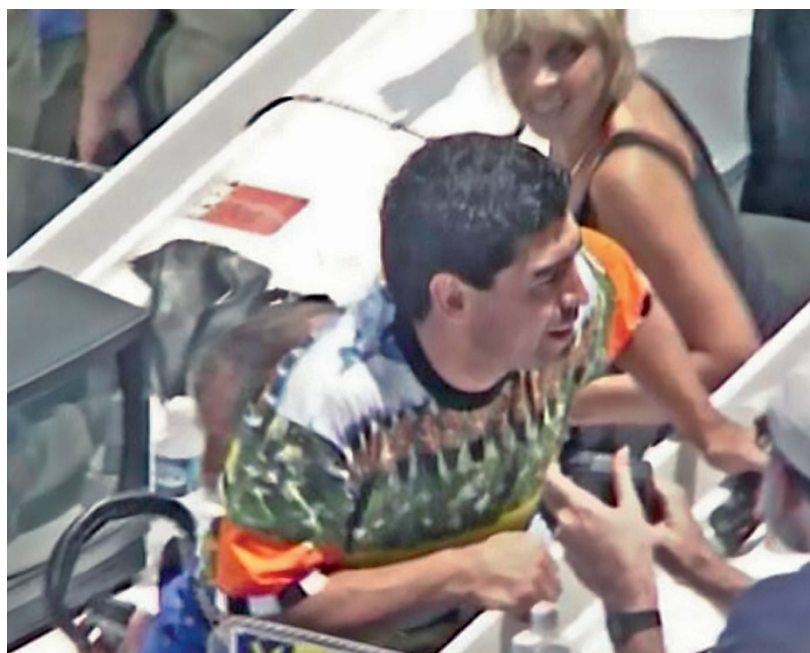
America, „visul care ne cheamă”

iunie – iulie 1994, Statele Unite ale Americii

Puiu(l) înață să zboare!

Maradona,
la România—Argentina.
Nu în teren, ci...
la masa presei!
Nervos, surescitat,
dar neputincios.

Bravul Didi Prodan,
imaginea deznădejzii
la finalul
meciului-coșmar
cu Suedia.

A fost odată ca niciodată...

MIRCEA SANDU

NICOLAE MARAȘESCU

ANGHEL IORDĂNESCU

ADALBERT KASSAI

GH. HAGI

DUMITRU DUMITRIU

CRISTIAN BIVOLARU

GABI BALINT

ILIE DUMITRESCU

MARIAN ALBU ION PISCANU

FLORIN RĂDUCIOIU

DAN PETRESCU

DUMITRU MOȘARU

ADRIAN ALBU SORIN CIOTU

GICA POPESCU

POMPILIU POPESCU

VASILE POPESCU

FLORIN PRUNEA

IORDACHE PARCEA

EUGEN NEAGU

GRIGORE SICHITIU

GH. MIHALI

MITICĂ NEAGU

MIRLA KOFA

IONUȚ LUPEȘCU

MARIN MAN

MIOARA BELDEȘCI

IULIA ȘIRITA

DANIEL PROȘAN

DVIDIU ȘTINȚĂ

DORINEL Munteanu

TIGOR SELVES

BOSDAN STELIA

BASARAB PANDURU

CONSTANTIN GALCA

WORLD CUP '94

Toți cei 44+1 (subsemnatul) din „Delegația pentru America”, cu numele și semnătura pe drapelul României, onorat de Tricolori la World cup – SUA, 1994.

Incredibil, dar adevărat: în vara lui '94, chiar am putut visa la zeița fotbalului – trofeul Cupei Mondiale!